

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 412/2016-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti IMA INVEST s. r. o., Hviezdoslavova 41, Zlaté Moravce, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. René Hudzovič, s. r. o., Štefánikova trieda 49, Nitra, konajúcou advokátom JUDr. Reném Hudzovičom, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Er 6585/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti IMA INVEST s. r. o. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2016 doručená sťažnosť spoločnosti IMA INVEST s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“),

ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Er 6585/2014 (ďalej len „okresný súd“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti v podstatnom uviedla, že v procesnom postavení oprávnenej je účastníkom exekučného konania, ktoré sa začalo jej návrhom na vykonanie exekúcie, ktorý podala u súdneho exekútora 4. novembra 2014. Exekučným titulom bolo uznesenie Okresného súdu Nitra č. k. 28 Cb 15/2013-77 z 1. marca 2013, ktorým v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 26 Cob 47/2013-376 z 31. mája 2013 bolo (okrem iného) povinnej – (ďalej aj „povinná“) nariadené, aby sa zdržala konania, ktorým by akýmkoľvek spôsobom bránila sťažovateľke v užívaní, vo vykonávaní poľnohospodárskej činnosti a v hospodárení v lesoch na bližšie špecifikovaných nehnuteľnostiach, ktoré je sťažovateľka oprávnená užívať na základe nájomnej zmluvy.

3. Súdny exekútor vydal 12. januára 2015 upovedomenie o začatí exekúcie. Povinná následne podala 27. januára 2015 u súdneho exekútora námietky proti exekúcii a tiež návrh na odklad exekúcie. Z príloh pripojených k sťažnosti vyplynulo, že okresný súd vyšším súdnym úradníkom uznesením z 8. júna 2015 rozhodol tak, že námietky povinnej, ako aj jej návrh na odklad exekúcie zamietol. Na odvolanie povinnej o veci rozhodoval sudca okresného súdu, ktorý uznesením z 8. februára 2016 námietky, ako aj návrh na odklad exekúcie rovnako zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23. februára 2016.

4. Sťažovateľka v sťažnosti poukázala na skutočnosť, že v jej exekučnej veci bola výrazne prekročená zákonná 60-dňová lehota na rozhodnutie o námietkach, a taktiež uviedla, že sa opakovane obrátila so sťažnosťou na prietahy v konaní na predsedu okresného súdu, ktorý konštatoval čiastočnú dôvodnosť sťažností. Keďže však sťažovateľka neakceptovala spôsob vybavenia svojej sťažnosti predsedom okresného súdu, obrátila sa tiež opakovane na predsedu Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) so žiadosťou o prešetrenie vybavenia sťažnosti. Predsedom krajského súdu bola jej prvá žiadosť vyhodnotená ako opodstatnená, následná však ako nedôvodná.

5. Následne sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že v súvislosti s pried'ahmi sa v uvedenom konaní obrátila aj na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, avšak ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nedostala odpoveď na jej podanie. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka cituje vybranú judikatúru ústavného súdu a rozsiahlo špecifikuje význam predmetného exekučného konania pre ňu samotnú. V tejto súvislosti akcentuje na konanie povinnej, ktorá jej znemožňuje užívať nehnuteľnosti, ktoré má v nájme, čím jej vzniká veľká škoda (zmarené investície, nemožnosť poberania úžitkov z nehnuteľností, nemožnosť ťažby dreva, úverové zaťaženie, mzdové výdavky a pod.). V petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v označenom konaní porušené bolo, žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 96 683 € a náhradu trov konania v sume 363,79 €. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v uvedenej sume sťažovateľka odôvodnila tak, že:

„Táto suma by mala sťažovateľovi nahradit' aspoň z nepatrnej časti to, o čo prišiel a bol ukrátený v dôsledku toho, že okresný súd nebol schopný konať tak, aby bola skutkovo a právne jednoduchá vec právoplatne skončená v zákonnej lehote. Zo znaleckého posudku... je zrejmé, že len predpokladaný ušlý zisk z predaja nevyťaženého dreva (škoda) v roku 2015 dosiahol sumu 580 100 €, čo v priemere na 1 mesiac činí sumu 48 341,66 € a teda sťažovateľom uplatnená suma 96 683 € ako primerané finančné zadosťučinenie je dvojmesačným ušlým ziskom z ťažby dreva.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa stabilizovanej a konštantnej judikatúry ústavného súdu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je totiž odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto

poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, I. ÚS 423/08). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, nedochádza k porušovaniu namietaného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02, I. ÚS 226/08). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu z 8. februára 2016 právoplatným 23. februára 2016 bolo právoplatne rozhodnuté o námietkach povinnej proti exekúcii, ako aj o jej návrhu na odklad exekúcie, čím došlo ku skončeniu konania pred okresným súdom, v ktorom podľa tvrdení sťažovateľky malo byť porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu 29. marca 2016. Z uvedeného vyplýva, že konanie o námietkach povinnej proti exekúcii a o jej návrhu na odklad exekúcie, v ktorom malo dôjsť k porušeniu sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo v čase uplatnenia ochrany práv prostredníctvom sťažnosti podanej ústavnému súdu skončené. Ak už teda v čase podania sťažnosti okresný súd vo veci sťažovateľky nekonal, nemohol ani porušovať jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Preto neostalo ústavnému súdu iné, ako odmietnuť sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť.

9. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite sťažnosti (primerané finančné zadost'učinenie a náhrada trov konania). Pre úplnosť však ústavný súd dodáva, že návrh na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia nemožno stotožňovať s prípadnou škodou, ktorá mohla sťažovateľke vzniknúť nečinnosťou okresného súdu. Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že primerané finančné zadost'učinenie ústavný súd spravidla prizná vtedy, keď následky porušenia práv (zbytočné priet'ahy v konaní) už nemožno napraviť či odstrániť (napr. III. ÚS 17/02, I. ÚS 97/09). Primerané finančné zadost'učinenie však nemožno zamieňať s právom na náhradu škody spôsobenej nečinnosťou okresného súdu (napr. III. ÚS 75/01, IV. ÚS 15/03), ktoré má iný ústavný základ (čl. 46 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 4 ústavy) a o ktorom rozhodujú príslušné všeobecné sudy v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu

spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016